

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Deze week onderbreek ik mijn serie herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog even voor een beschouwing over een actueel onderwerp. Hoewel de betreffende discussie ook vijftien jaar geleden al de pennen in beweging bracht.

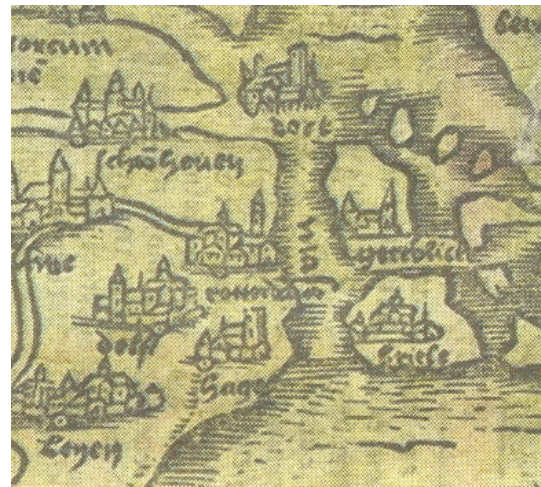
Politieke partijen op zoek naar hun beginselen

In twee congressen waren het CDA en de PvdA deze week bezig met hun beginselen. Bij de PvdA maakt men zich vooral zorgen over de leeftijd van Cohen. Men zoekt naar een energieke charismatische leidersfiguur. Alsof dat het wezenlijke probleem is. Dit alles is niet nieuw. Discussies over dit onderwerp hielden ons in de laatste oorlogsjaren al bezig. We debatteerden toen over de vraag wat dat socialisme van ons nu eigenlijk inhield. Als je niet meer zo erg vertrouwt in die simpele stelling dat de overdracht van de productiemiddelen in handen van de gemeenschap een einde zal maken aan alle kwalen, tja, wat blijft er dan over? Genoeg ellende in de wereld om je met alle kracht tegen te verweren, is dan het antwoord. Maar erg programmatisch is dat nog niet.

Kort na de bevrijding werd ik een keer gevraagd voor een soortgelijke discussie op het conferentieoord van de Woodbrookers in Bentveld. Daar had ik als kind wel gespeeld toen oom Wim Banning er nog de scepter zwaaide. Maar nu moest ik er dus als spreker optreden. Men had drie sprekers uitgenodigd om hun visie op het socialisme te geven en daarbij gestreefd naar vertegenwoordiging van drie generaties. Evert Kupers zou de oudste generatie representeren, ds Ruitenberg de tweede en ik als twintiger de jongste. Ik heb die confrontatie toen als uitermate boeiend ervaren. Mijn bijdrage, zo herinner ik me, kwam ongeveer op het volgende neer. De generatie van Evert Kupers groeide op met de gedachte dat “de Internationale zal morgen heersen op aard”. Eens zou de dageraad doorbreken, het morgenrood zou

stralen en we zouden ontwaken in die ideale maatschappij. Voor de generatie van Ruitenberg zou dat wat meer geduld vergen: met z’n allen zouden we steen voor steen dat prachtige bouwwerk van de toekomst overeind zetten; de droom van de maakbare samenleving. En onze generatie? Wij, zo zei ik, hebben het gevoel dat we met z’n allen ons moeten inspannen om de muren van dit huis overeind te houden, want anders stort de hele zaak in. Verbetering van de wereld wordt in onze ogen steeds meer: reparatie van de gebreken. In de praatgroepen die over het gesprokene vervolgens discussieerden, bleek dat de aanwezige jongeren begrepen wat ik bedoelde, maar Evert Kupers keek me ernstig aan en zei met medelijden in zijn stem tegen me: “Met zo’n visie zou ik niet kunnen leven!”

Een raadselachtige kaart



Deze week publiceerde *de Volkskrant* een oude kaart uit 1586. Het is eigenlijk iets voor mijn puzzelrubriek. Veel plaatsnamen zijn herkenbaar: Schoonhoven, Dort, Rotterdam, Delft, Hage, maar welke plaatsnaam staat daar tussen Dordrecht en Brielle, waar je Rhoon zou verwachten? Oplossingen graag per email naar de redacteur.